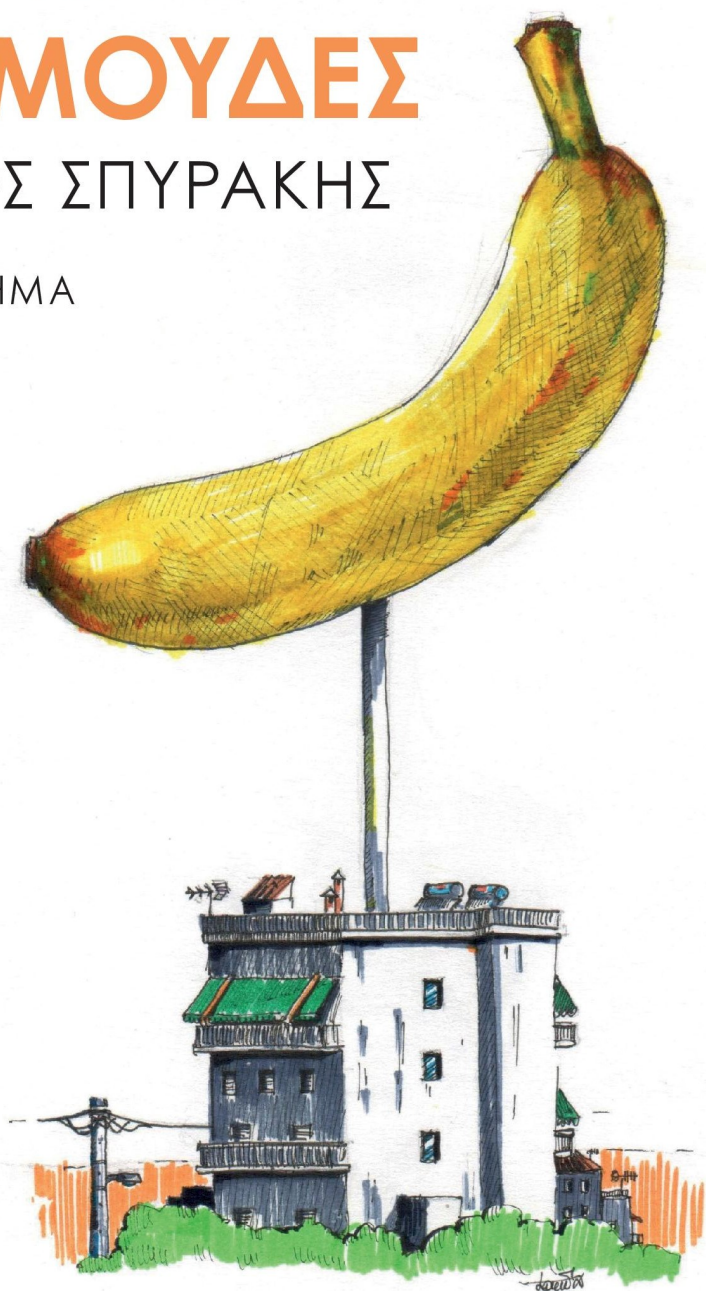

ΕΥΠΑΘΕΙΣ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΥΠΑΘΕΙΣ
ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Μικρές φοβίες, συλλογή διηγημάτων, Ίαμβος 2012

Ε.σύ, μυθιστόρημα, LIBRON Εκδοτική 2016

Δεκαεπτά φορές, αφηγήματα, LIBRON Εκδοτική 2017

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΥΠΑΘΕΙΣ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ

Μυθιστόρημα

LIBRON

πρώτη έκδοση, Ιούνιος 2021
© Copyright LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ & Γιώργος Σπυράκης
Αθήνα, 2021

ISBN: 978-618-5427-57-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία - 7
Μυθιστόρημα
Γιώργος Σπυράκης, *Ευπαθείς Μαϊμούδες*
Επιμέλεια-Διόρθωση: Κλέλια Πάππου
Σελιδοποίηση & Σχεδιασμός Εξωφύλλου: BRAINFOOD ΕΚΔΟΤΙΚΗ
Εξώφυλλο & καλλιτεχνικό: Νίκος Ρουμπάκης (lamda)

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗ:

Brainfood Εκδοτική ΜΕΠΕ

Εμπεδοκλέους 28 & Σουρή 20, 12131 Περιστέρι

Τηλ.: 210 2514123, Φαξ: 210 5227768

E. contact@brainfood.gr - www.brainfood.gr

LIBRON Εκδοτική

E. info@libron.gr - www.libron.gr

για σένα, μαϊμού

Απ' όλα όσα συμβαίνουν πίσω απ' τις βαριές πόρτες των διαμερισμάτων,
συνήθως δεν γίνονται αντιληπτοί παρά κάποιοι αποσπασματικοί απόηχοι
[...] κάποιοι μικροί θόρυβοι που τους απορροφά το παχύ κόκκινο χαλί.

(Georges Perec, *Ζωή οδηγίες χρήσεως*)

2ος όροφος, κυρία Ελένη & κυρ Νίκος

ΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΟΡΟΦΟ ΤΗΣ ΚΙΤΡΙΝΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ ΣΤΗΝ καρδιά της Κυψέλης, ζει εδώ και χρόνια η κυρία Ελένη με τον κυρ Νίκο. Φωκίωνος Νέγρη, νούμερο είκοσι τρία άλφα. Της το άφησε προίκα ο πατέρας της και πέθανε δύο μήνες μετά τον γάμο. Έφτιαξε τα παράθυρα, πέρασε χρώμα τα κάγκελα και αγόρασε μια σιδερένια καρέκλα με μαξιλάρι, να τη βολεύει στον απογευματινό της καφέ. Από εκεί μπορούσε να «κατασκοπεύει» τη γειτονιά στο πέρασμά της. Με τα χρόνια, η καρέκλα αυτή έγινε το μόνιμο στασίδι της όποτε δεν είχε κάτι να κάνει στο σπίτι. Τίποτα δεν της ξέφευγε. Γείτονες με ψώνια, δήθεν περαστικοί, κρυφές χειραψίες, νεύματα στα γρήγορα, σκιές που σκορπούσαν, θόρυβοι στα παγκάκια, όλα ήταν υπό την επίβλεψή της. Από εκεί μάλιστα μπορούσε να βάλει μια φωνή και να ακουστεί μέχρι το καφενείο. Ήταν οι φορές που τα ζάρια σταματούσαν, τα ποτήρια άδειαζαν και ο κυρ Νίκος μαζευόταν σπίτι, με τη μουρμούρα της να συνεχίζει για ώρα.

«Είπαν στην τηλεόραση να μην ξαναβγούμε. Ακούς;»

Την κοίταξε όπως κάθε φορά κι έκατσε στο μικρό τραπέζι της κουζίνας. Ένα πιάτο φαγητό –αχνιστό όπως πάντα– φρέσκο ψωμί και μισό ποτήρι κρασί· ό,τι του επέτρεπε ο γιατρός

για την πίεση μετά και την τελευταία εξέταση. Η ίδια ρουτίνα τόσα χρόνια μεταξύ τους.

«Κάτι λένε για έναν ιό μ' ένα περίεργο όνομα, ξενικό». Η ανάσα της μύριζε σκόρδο. «Μην και πήρε τ' αφτί σου τίποτα εκεί στα τάβλια με τους άχρηστους που εξαφανίζεσαι όλη μέρα;»

«Άσε με, ρε γυναίκα. Μια μπουκιά δεν πρόλαβα και ξεκίνησες», είπε κι έσκυψε στο πιάτο με χέρια γεμάτα σημάδια απ' τη δουλειά στα καρνάγια.

Γύρισε στο σαλόνι χωρίς να του απαντήσει. Έστρωσε τα σεμέν στον καναπέ –στην προίκα κι αυτά– κι έκατσε στην πολυθρόνα. Σε μία ανάσα ξεφύσησε όση αγανάκτηση και στερέωσε με προσοχή τα γυαλιά. Καιρό τώρα του είχε ζητήσει να της φτιάξει το σπασμένο μπράτσο απ' τον σκελετό. Κάθε μέρα την ίδια υπόσχεση της έδινε, αλλά ο δρόμος σταματούσε στο καφενείο. Τον περίμενε να βγει απ' το κτίριο και τον έβλεπε που στα πρώτα βήματά του, ο ήχος απ' το τάβλι λες και τον μαγνήτιζε. Τον κερατά, σκέφτηκε. Άνοιξε τον ήχο στην τηλεόραση.

«Σε καραντίνα δεκατεσσάρων ημερών θα θέσει τη χώρα η Κυβέρνηση, για την αντιμετώπιση της πανδημίας που εξαπλώνεται με ραγδαίους ρυθμούς σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η Ιταλία ήδη θρηνεί ενενήντα δύο νεκρούς και τα κρούσματα αυξήθηκαν σε επτακόσια τριάντα τρία».

Γούρλωσε τα μάτια και δυνάμωσε κι άλλο, να είναι σίγουρη. Στο βάθος ακούστηκε σύρσιμο καρέκλας στα φθαρμένα πλακάκια κι ένα πιάτο να σπάει.

«Γαμώτο», παραμίλησε ο κυρ Νίκος.

«Σουτ!» του φώναξε κι έκανε μια κίνηση με το χέρι λες και την κοιτούσαν. «Άσε με ν' ακούσω. Πάλι για αυτό το πράγμα λένε. Έλα να δεις που σου λέω και θα τα μαζέψω εγώ μετά, γέρο».

ΟΤΑΝ ΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ ΔΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ η πρόσβαση στον πέμπτο είναι μόνο απ' τις σκάλες. Η γυριστή κουπαστή ορθώνεται σαν έλικας που χάνεται στο ανοιχτό κλιμακοστάσιο. Τα πλατιά σκαλοπάτια μοιάζουν να έχουν «λυγίσει» στη μέση. Είναι που το μάρμαρο έχει τριφτεί από τα βήματα τόσων και τόσων και θέλει προσοχή. Ο θυρωρός, όμως, τους έχει κατά καιρούς εξηγήσει ότι το κόστος είναι μεγάλο για μια τέτοια αλλαγή. Όσοι κατά καιρούς γλίστρησαν, σταμάτησαν τουλάχιστον μισό όροφο κάτω και πήραν τα γόνατά τους στα χέρια.

Στο πλατύσκαλο του πέμπτου, δεξιά όπως ανεβαίνεις, η πόρτα είναι κλειστή εδώ και χρόνια. Δεν έχει όνομα στο κουδούνι και οι μεντεσέδες της είναι γεμάτοι σκόνη. Όσοι κι αν ακούμπησαν το αφτί τους, κανείς δεν εντόπισε τον παραμικρό θόρυβο. Ακόμα και οι πιο τολμηροί που χτύπησαν, έμειναν με την καρδιά τους να πάλλεται και μια ανικανοποίητη προσμονή.

Στην απέναντι πλευρά τού διαδρόμου είναι το διαμέρισμα που μένει ο κύριος Αλφόνσο. Ο ευγενέστατος αυτός κύριος ήρθε από την Κούβα όταν ακόμα ήταν νέος, οι γοφοί του έσπαγαν στον ρυθμό και το χαμόγελό του μπορούσε να γοητεύσει κάθε θηλυκό. Η γειτονιά είχε αναστατωθεί για καιρό τότε.

Χρόνια μετά και η κατά πολύ μεγαλύτερη σύζυγός του πλέον δεν ζει. Τον άφησε μοναχό του, εδώ και περίπου εννέα χρόνια, στο ένα και μοναδικό ακίνητο τής κληρονομιάς. Παιδιά δεν έκαναν, άλλους συγγενείς δεν είχε κι έτσι ο κύριος Αλφόνσο ξέμεινε στον πέμπτο, με θέα τον πεζόδρομο και τις κορυφές των ξεχασμένων δέντρων. Αραιά και που έπιανε την κιθάρα του, να γεμίσει τα δάχτυλα νότες και μελωδίες.

Αρκετές φορές βρέθηκε αντιμέτωπος με το μπλοκαρισμένο ασανσέρ, όπως άλλωστε κι εκείνη τη μέρα, αλλά δεν τον ενοχλούσε. Γνώριζε ότι θα καθυστερήσει να φτάσει και τα γόνάτα του θα παραπονιούνται όταν ξαπλώσει. Ποτέ δεν μίλησε, ποτέ δεν ενόχησε κάποιον για τα προβλήματα αυτά. Ήξερε από δύσκολες καταστάσεις στη χώρα του και παρόλο που ζούσε για χρόνια μακριά, το αίμα του ήταν ποτισμένο με υπομονή και συμπάθεια για όλα όσα η ζωή μπορούσε να φέρει. Δεν είναι τυχαίο που, ο μελαμψός αυτός στραβοκάνης, είχε βρει έναν δικό του τρόπο να διασκεδάζει την κούραση απ' το χαλασμένο μοτέρ του ασανσέρ. Σε κάθε του βήμα σκεφτόταν στίχους σε κουβανικό ρυθμό σον και σάλσα. Κάθε όροφος ήταν και μια λαχανιασμένη συναυλία στον νου του. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που τον είχαν πετύχει, μετά τον τέταρτο, να του ξεφεύγουν τραγουδιστά παραμιλητά και μικρά βήματα χορού στο πλατύσκαλο. Στηριζόταν για δευτερόλεπτα στην κουπαστή, ανάσαινε και μετά συνέχιζε με τον ιδρώτα να χαρακώνει τις ρυτίδες στο δέρμα. Όταν το κτίριο ήταν ήρεμο, ο αντίλαλος απ' τους μουσικούς του ψιθύρους διέσχιζε το αρχοντικό κλιμακοστάσιο και κατέληγε σαν βουητό μέχρι το ισόγειο.

Ο κύριος Αλφόνσο στάθηκε έξω απ' την πόρτα του διαμερισμάτος του. Λίγο πριν μπει κοίταξε απέναντι. *Τίποτα δεν έχει αλλάξει*, σκέφτηκε και ξεκλείδωσε.

Άφησε την τραγιάσκα του, ακούμπησε στο τραπεζάκι μια τσάντα με φρούτα και σχεδόν αφέθηκε στον καναπέ. Αφού σκούπισε με το μαντήλι τον ιδρώτα σε μέτωπο και σβέρο, άρπαξε την κιθάρα.

Ο πέμπτος γέμισε μουσική απ' τον πιο ήρεμο και αγαπητό σε όλους «señor» του κτιρίου. Στην οθόνη τής τηλεόρασης υπήρχαν μόνο σκούρες αντανάκλασεις από δαχτυλιές. Σπάνια την άνοιγε.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ είναι υπερυψωμένη και θέλει δύναμη καθώς σπρώχνεις. Μοιάζει λες και δεν της αρέσει να την ενοχλούν. Που και που μπορεί ν' ακούσεις κάποιο τρίξιμο, ιδίως καθώς κλείνει μόνη της φεύγοντας. Γλιστρά νωχελικά στις γεμάτες βάρους και πηχτό γράσο ενώσεις της και σε κάθε κλείσιμο ασφαλίζει το κτίριο για τα καλά.

Από το όριο του πεζόδρομου τη χωρίζουν τρία φαρδιά σκαλιά· λαμπερό μάρμαρο, γυριστές άκρες και μια σκούρα ρωγμή απ' τον χρόνο που δεν καθαρίζει ποτέ. Σημάδια από τσίχλες δεν έχει. Το μεταλλικό κάδρο της εισόδου είναι μαύρο με λεπτή χρυσή γραμμή, ενώ η μεγάλη επιφάνεια του τζαμιού καλύπτεται από σιδερένιο πλέγμα κεντημένο σε ομοιόμορφα σχήματα με μικρές λεπτομέρειες. Το μοτίβο αυτό σχεδιάστηκε το 1958 από έναν ισπανό καλλιτέχνη· έναν από τους πρώτους ξένους κατοίκους στην περιοχή τότε. Το είχε κάνει δώρο στη συνιδιοκτησία, ως πρόφαση για να αλλαχτεί η μικρή και γεμάτη πρόχειρα μαστορέματα αρχική είσοδος. Ο καλλιτέχνης που μιλούσε ελάχιστα τη γλώσσα, δήλωσε ότι είναι προσβολή για τους ενοίκους του κτιρίου να έχουν μια απλή πόρτα και όχι μια ιδιαίτερη είσοδο. Άλλοι είχαν ενθουσιαστεί, μερι-

κοί δεν κατάλαβαν ποτέ, ο τότε όμως θυρωρός, ένας έξυπνος γέννημα-θρέμμα Κυψελιώτης, το ανέλαβε προσωπικά και με τον τρόπο του έπεισε τους ιδιοκτήτες να μαζευτούν τα χρήματα και να γίνει η νέα κατασκευή.

Μετά το μεγάλο για την εποχή εγχείρημα, ο θυρωρός εφάρμοσε το ίδιο μοτίβο και για το κουβούκλιο του ασανσέρ. Όλο το περίγραμμα ήταν από σίδηρο στο σχέδιο του καλλιτέχνη. Η ιδέα και πάλι δίχασε τους ενοίκους, αλλά πλέον ο δρόμος είχε ανοίξει και βρέθηκε τρόπος να συμφωνήσουν. Όλα έγιναν με αφορμή την ανακατασκευή του μοτέρ, οπότε και το θέμα εκτονώθηκε χωρίς πολλές κουβέντες. Έναν μήνα μετά και στη γειτονιά έγιναν τα αποκαλυπτήρια. Ακόμα και οι πιο γκρινιαρήδες χαμογελούσαν και κοκορεύονταν στα παγκάκια της περιοχής. Οι θυρωροί απ' τις απέναντι πολυκατοικίες έτρωγαν τα νύχια τους και βρήκαν μια πρόφαση για να αποφύγουν την τελετή.

Τόσα χρόνια μετά και έπειτα απ' τον ξαφνικό θάνατο του μανιώδη θυρωρού, ανέλαβε ο γιός του. Κανείς δεν έφερε αντίρρηση.

Έκτοτε ο Μάρκος ανοίγει τη μεγάλη είσοδο, κάθε πρωί, ξεπλένει με άφθονο νερό τις πλάκες, προσέχει να γυαλίζουν τα σχέδια στο δάπεδο και καθαρίζει κάθε λογής στίγματα από χερούλια και τζάμια.

Στο πίσω μέρος του θυρωρείου κρέμεται ένας μικρός πίνακας. Στην ακουαρέλα αποτυπώνεται ένα ανοιχτό παράθυρο και στο βάθος η άκρη ενός κρεβατιού με το σεντόνι τραβηγμένο μέχρι το πάτωμα. Υπάρχει στο ίδιο σημείο από την εποχή του πατέρα του. Δώρο από τον Ισπανό μετά την επιβολή του μοτίβου. Όταν ρώτησε τον καλλιτέχνη για το σχέδιο, εκείνος χαμογέλασε και του είπε ότι είναι απλώς κάτι που ο καθένας θα ήθελε για θέα απ' τη βεράντα του τα καλοκαιρινά βράδια.

Ο Ισπανός ζωγράφιζε όλη την ώρα. Κυκλοφορούσε στους διαδρόμους, στη γειτονιά και απ' τις τσέπες του εξείχαν μισάνοιχτες μπογιές, ξεραμένα πινέλα, ενώ τα χέρια του ήταν βουτηγμένα στα χρώματα.

Θυμήθηκε τα πειράγματα και τα παιχνίδια τους. Ο Ισπανός ήταν κάτι σαν αερικό. Περπατούσε γρήγορα, μιλούσε ακόμα πιο γρήγορα, σχολίαζε τους πάντες και συνέχεια χαμογελούσε. Εμφανιζόταν απ' το πουθενά και η ματιά του δεν επέτρεπε τίποτα λιγότερο από σεβασμό και ανοχή. Ο Μάρκος ξεκαρδιζόταν με την ψευδή προφορά του και τις απανωτές κινήσεις των χεριών του σε κάθε τους συνάντηση. Αυτό, όμως, που τον καθήλωνε, ήταν όταν ο Ισπανός τον έπαιρνε απ' το χέρι και στο απέναντι παγκάκι άπλωνε τις μπογιές του. Έβγαζε απ' όλα του τα ρούχα τσαλακωμένα σωληνάκια και τα τοποθετούσε στη σειρά. Ακόμα και τα πιο μικρά είχαν αρκετό περίσσειμα για να κάνει τα μαγικά του. Ο Μάρκος δεν καταλάβαινε τα ισπανικά του κι εκείνος δεν είχε λόγο να του μιλήσει στη γλώσσα του. Τότε ήταν που ο Ισπανός του ζητούσε να επιλέξει όσες ήθελε και, με τη χαρακτηριστική ηρεμία τού καλλιτέχνη, κρατούσε την παιδική παλάμη και του έβαφε ένα ένα τα δάχτυλα. Το παιχνίδι τελείωνε πάντα στα δέκα πρώτα χρώματα, οπότε και ο Μάρκος έτρεχε να αγκαλιάσει τον πατέρα του.

«Νερομπογιές είναι», φώναζε ο Ισπανός και μαζί με τον Μάρκο βουτούσαν τα χέρια τους στο σιντριβάνι βλέποντας τα χρώματα να διαλύονται.

Ο πίνακας αυτός στο καμαράκι ήταν το μοναδικό έργο του για την πολυκατοικία, εκτός από το σχέδιο της εισόδου. Αν και αρκετοί ένοικοι του ζήτησαν πίνακες κατά παραγγελία, ο Ισπανός ντρεπόταν να τα αναλάβει και αρνήθηκε. «Είστε οικογένεια εσείς. Δεν μπορώ να κάνω δουλειά για την οικογένε-

νεια». Στην αρχή παραξενεύθηκαν, αλλά η τρέλα του Ισπανού δεν άφηνε περιθώρια, οπότε όλοι το αποδέχθηκαν. Ακόμα κι όταν ακούστηκαν φήμες για έναν ακόμα πίνακά του που δώρισε στον Στρατηγό του πέμπτου, κανείς τους δεν τον είδε και ποτέ κανείς δεν τόλμησε να ρωτήσει τον ένοικο με τα παράσημα και το στριφτό μουστάκι.

Αφού ο χώρος ποτίσει φρεσκάδα και χλωρίνη, ο Μάρκος φτιάχνει έναν διπλό ελληνικό, ανοίγει το ραδιοφωνάκι για συντροφιά και ξεκινά να χωρίζει τα γράμματα απ' τους λογαριασμούς. Ξέρει καλά τις ιδιοτροπίες και τα «θέλω» του καθενός στη συνιδιοκτησία. Άλλοι αρκούνται σε ένα νόημα καλημέρας κι άλλοι θέλουν την αλληλογραφία τους στο χέρι. Κάποιοι χαίρονται και μόνο να μιλήσουν, ενώ ορισμένοι παραπονιούνται πάντα για κάτι. Έχει το ίδιο χαμόγελο για όλους.

Μένει μόνος σε ένα δυαράκι στο ισόγειο. Το είχαν παραχωρήσει στον πατέρα του από τότε. Μαζί με το θυρωρείο τού έδωσαν κι αυτό. Εκεί μεγάλωσε, εκεί θυμάται τα παιδικά του χρόνια και εκεί θα μείνει.

Η μοναδική φορά που σκέφτηκε να αλλάξει ήταν πριν από πέντε χρόνια. Του πέρασε σοβαρά απ' το μυαλό να μεταφερθεί στον πρώτο –στο διαμέρισμα που σπάνια νοικιαζόταν γιατί είχε πρόβλημα με τα υδραυλικά–, να το νοικιάσει φθηνά και να ζήσει εκεί με τη γυναίκα του, να κάνει οικογένεια, όπως πάντα το ονειρευόταν.

Ήθελαν τόσο να παντρευτούν και να αποκτήσουν παιδιά, όχι ένα αλλά τρία. Τα είχε οραματιστεί όλα με τη σειρά, αλλά η ζωή τον πρόλαβε. Μετά τον γάμο θα μετακόμιζαν στον πρώτο και αν η δουλειά πήγαινε καλά, δυο χρόνια μετά θα έκανε το τόλμημα να μιλήσει στους ιδιοκτήτες απ' το παρατημένο

διαμέρισμα του πέμπτου και να ανεβάσει την οικογένεια εκεί. 'Όταν ο Στρατηγός έφυγε απ' τη ζωή, κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί για το διαμέρισμά του. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχε συμπάθειες με το σόι του, χωρίς ποτέ κανείς να ξέρει τον λόγο.

Αρκετούς μήνες μετά εμφανίστηκαν τα ανίψια του απ' την Αμερική και έδωσαν εντολή στον θυρωρό να μεταφερθούν όλα τα υπάρχοντα του μακαρίτη με μια φορτωτική και να επιμεληθεί ο ίδιος για να νοικιαστεί με την πρώτη ευκαιρία. Μέχρι και σήμερα δεν έχουν έρθει να το δουν και ο Μάρκος ήταν ο μόνος που είχε κλειδιά για κάθε ενδεχόμενο.

'Όταν οι μεταφορείς πήραν και τα τελευταία έπιπλα, ο Μάρκος θυμάται να παρατηρεί τον χώρο και να κάνει όνειρα. Ενοικιαστήριο δεν έβαλε ποτέ. *Εδώ θα έχουμε τη βιβλιοθήκη σου, αγάπη μου, κι εδώ τον καναπέ μας για να έχει θέα στο μπαλκόνι.* Περπατούσε με τις ώρες εκεί και κάθε φορά έστηνε τον χώρο λες και θα μετακόμιζε την επόμενη μέρα. *Να, κοίτα. Και σε αυτό το δωμάτιο θα μεγαλώσει η μικρή μας. Κι όταν κάνουμε ακόμα ένα, θα βρούμε λύση.*

Τα είχε φανταστεί όλα με τη σειρά. Θα έκανε τα κουμάντα του και θα τους μιλούσε στην Αμερική, να τους εξηγήσει. Έτσι κι αλλιώς ο Στρατηγός πάντα είχε να λέει για τον θυρωρό τους και κάθε φορά τον παίνευε με ύφος πειθαρχίας.

Απ' την άλλη, του άρεσε και η ιδέα να έχει γείτονα τον κύριο Αλφόνσο. Το ότι θα ήταν μακριά απ' το καμαράκι, δεν τον ενοχλούσε. «Έτσι κι αλλιώς, αγάπη μου, όλα είναι μια συνήθεια», της είχε πει και έσφιξε τα κλειδιά του πέμπτου στην τσέπη. Είχε οραματιστεί τόσες φορές να ξυπνά και να πίνει τον πρωινό καφέ του στη βεράντα με θέα τον πεζόδρομο και την απεραντοσύνη της πόλης.

'Όλα διαλύθηκαν σ' εκείνο το δυστύχημα. Οι τραυματιοφορείς είπαν ότι ήταν ακαριαίο κι εκείνος έτρεμε στην άσφαλο,

σε ένα παραμιλητό για την προσπάθειά του να αποφύγει κάποιον. «Η ώρα η κακιά», μίλησαν οι φωνές στη γειτονιά και –δεν μπορούμε να πούμε– όλοι του στάθηκαν. Ο Μάρκος δυσκολεύτηκε αλλά πάλεψε. Υπήρξαν φορές που στάθηκε στην άκρη απ’ τα κάγκελα της ταράτσας και το σκέφτηκε. Ήθελε όλους να τους εκδικηθεί, να τα βάλει ακόμα και με τον ίδιο τον Θεό, να κλάψει μέχρι να χαθούν τα μάτια του, να εξαφανιστεί και να βρεθεί *μαζί της*.

Η συμπεριφορά του είχε αλλάξει, μα όλοι δικαιολόγησαν τα κυκλοθυμικά ξεσπάσματα ακόμα και τις ανάσες που μύριζαν αλκοόλ κάποια πρωινά. Κανείς όμως δεν κατάλαβε γιατί αυτή η ψυχή, όσο κι αν τα χρόνια περνούσαν, δεν ηρεμούσε. Κανείς τους.

Ο Μάρκος φύλαγε για χρόνια όλη την αλήθεια τους και όχι απλώς ένα ατύχημα που θα μπορούσε ακόμα και να αποφύγει. Με τον καιρό κατάφερε να διαχειριστεί την οργή του, όχι όμως και το μυστικό τους. Ο γάμος θα γινόταν νωρίτερα απ’ το κανονικό, σαν έκπληξη. Δίγες μέρες πριν, είχαν μάθει ότι το πρώτο παιδί ήταν στα σκαριά. «Μάλλον κόρη», του είχαν πει στον υπέρηχο και ο Μάρκος είχε ξεκινήσει ν’ αγοράζει παιχνίδια.

Μαζί με τη γυναίκα του έχασε και το όραμα για κάθε αλλαγή στη ζωή του. Αρκέστηκε στα ισόγεια δωμάτια, που του θύμιζαν τον εαυτό του από παιδί και κράτησε στο συρτάρι τα κλειδιά απ’ τα διαμερίσματα που πρώτου και του πέμπτου, μήπως κάποιος ενδιαφερθεί. Αραιά και που, όταν τον πίεζε ο ιδιοκτήτης του πρώτου, έβαζε ένα πρόχειρο ενοικιαστήριο, αλλά στη βδομάδα πάνω το κατέβαζε κι ας μην βρισκόταν κάποιος. Δεν του άρεσε να χαλάει η μόστρα της εισόδου. Όσον αφορά το διαμέρισμα του πέμπτου, ούτε τότε έβαλε χαρτί. Δυο

τρεις περαστικοί που ρώτησαν στην τύχη, τους είπε κοφτά ότι όλα κατοικούνται από ιδιοκτήτες και με βλέμμα αρπακτικού τους συνόδευε μέχρι να απομακρυνθούν.

Μια βιαστική «καλημέρα» ακούστηκε απ' την Κυρία του Τρίτου καθώς έμπαινε αεράτη με τα λιγοστά ψώνια στο χέρι. Δεν τον είδε πουθενά, αλλά ήξερε ότι ο Μάρκος πάντα κάτι κάνει, πάντα κάπου κρύβεται· πάντα σπεύδει να της απαντήσει.

«Μάρκο μου, μήπως ήρθε κάτι για μένα σήμερα;» βιάστηκε να ρωτήσει. «Μέρες τώρα περιμένω ένα πολύ σημαντικό δέμα».

Δεν πήρε απάντηση.

«Μάρκο;» αναρωτήθηκε και σήκωσε το κεφάλι. Τα δάχτυλά της δεν άντεξαν και οι τσάντες σκόρπισαν. Είδε το καμαράκι του θυρωρείου άδειο. Κοίταξε το ρολόι της και σιγουρεύτηκε. Δώδεκα παρά το πρωί. *Μα πού είναι αυτός;* Μόνο τότε παρατήρησε τα γράμματα πεταμένα πάνω στον λουστραρισμένο πάγκο, μια μισοσκισμένη ειδοποίηση των ΕΛΤΑ και το ραδιοφωνάκι του θυρωρού να μην είναι στη θέση του.

«Μάρκο;» φώναξε πάλι, αλλά τίποτα δεν άλλαξε. «Αμάν αυτό το παιδί», παραμίλησε και άρπαξε τις τσάντες. Διέσχισε τη μακρόστενη είσοδο και μέχρι να φτάσει στο ασανσέρ συνειδητοποίησε ότι το πόμολο στην είσοδο ήταν γεμάτο δαχτυλιές και τα τζάμια στίγματα.

Πάτησε το κουμπί με το νούμερο τρία λες και ήταν μία απ' τις τελευταίες φορές που θα χρειαζόταν.

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΡΟΜΟΥ, στον πρώτο όροφο, η πόρτα είναι συνήθως κλειστή. Όχι τόσο κλειστή όσο στο διαμέρισμα του πέμπτου, αλλά αρκετά κλειστή. Έχει απ' έξω μια τεράστια αυτοσχέδια πινακίδα που γράφει «μην ενοχλείτε, γιατί με ενοχλείτε» και στο σημείο που είναι το ματάκι είναι ζωγραφισμένος με μαρκαδόρο ένας ήλιος.

Η διπλή κλειδαριά τής, κατά τα άλλα, παλιάς πόρτας είναι για ασφάλεια, μιας και μέχρι σήμερα ήδη έχει παραβιαστεί κάμποσες φορές. Ορισμένες ήταν από τυχάρπαστα κλεφτρόνια που κατάφεραν να τρυπώσουν και κάποιες άλλες απ' τους ίδιους τους νοικάρηδες που συνήθως έχαναν τα κλειδιά τους. Τόσα μπαλώματα και τόσα φτιαξίματα έχει κάνει ο ιδιοκτήτης, την πόρτα όμως δεν την αλλάζει. Κατά καιρούς του το είχε επισημάνει και ο Μάρκος, αλλά εκείνος πλήρωνε μόνο όσα του αναλογούσαν για τις κοινόχρηστες επισκευές και εξαφανιζόταν δίχως κουβέντα.

Απέναντι απ' την πόρτα αυτή στοιχειώνει το διαμέρισμα με τα περίεργα υδραυλικά· από εκεί που θα ξεκινούσε το όνειρό του. Κάθε φορά που ο Μάρκος την κοιτά, η καρδιά του σφίγγεται. Οι αναμνήσεις τον ζορίζουν. Τα πρώτα χρόνια ήταν πιο

έντονα. Πλέον οι σκέψεις έχουν εξαντληθεί και παρ' όλο που ένα αγκάθι του κάθεσαι στον λαιμό, καταπίνει και προσποιείται έστω και στον εαυτό του.

Σήμερα στην γκαρσονιέρα του πρώτου μένει ο Κωνσταντίνος. Φοιτητής πληροφορικής, φανατικός οπαδός του ΠΑΟΚ, με προτίμηση στο τζανκ φουντ και στα κορίτσια που δεν κοιμούνται εκεί τα βράδια.

Τους τελευταίους μήνες είναι σχεδόν μόνιμα κλεισμένος, μπροστά σε τρεις οθόνες η μία δίπλα στην άλλη. Δεν τραβάει σχεδόν ποτέ τις κουρτίνες, έχει τα φώτα χαμηλωμένα και παντού υπάρχουν αποτσίγαρα σε αυτοσχέδια τασάκια. Το πάτωμα είναι γεμάτο μπουκάλια και σκόνη.

Ανοίγει μόνο για να παραλάβει τα ντελίβερι ή για να διώξει τις αγάπες του με κάθε είδους πρόφαση. Την πρώτη χρονιά στη σχολή παρακολουθούσε κάποια μαθήματα. Όταν όμως κατάλαβε το κόλπο, αποφάσισε ότι θα πηγαίνει μόνο στα πάρτι και στην εξεταστική, κι αυτό αν έχει κέφι και μόνο αν έχει ξυπνήσει στην ώρα του.

Κοινωνικοποιείται μόνο μέσω διαδικτύου, στήνει κόσμους στις ηλεκτρονικές του πλατφόρμες, παραγγέλνει όσα του χρειάζονται και όταν δεν έχει κέφια για RPC, ανοίγει το tinder – και τους έξι λογαριασμούς που έχει, τον καθέναν για διαφορετικό προφίλ– και επιλέγει κάποια για το βράδυ του ή έστω το επόμενο. Αν αυτό δεν συμβεί, έχει να πίνει με τον κολλητό.

Παρ' όλο που δεν ασχολείται με ειδήσεις και εφημερίδες, ξέρει τα πάντα από αναρτήσεις στα social media. Καμιά φορά μπαίνει στον πειρασμό και σχολιάζει. Συνήθως τον παίρνει ο ύπνος στην καρέκλα του γραφείου, με τις οθόνες να γεμίζουν ειδοποιήσεις από μηνύματα, eMails, chat, viber, whatsapp και απαντήσεις στις πικρόχολες αναρτήσεις του. Ξυπνά μόνο

απ' τη δόνηση. Απεχθάνεται όλους αυτούς τους ήχους και είναι το πρώτο πράγμα που κάνει σε κάθε κινητό που αγοράζει τους διαγράφει.

Ανάμεσα όμως σε σκόρπια αποφάγια, καλώδια γεμάτα σκόνη, κάμερες, πληκτρολόγια με ψίχουλα, -ψίχουλα με πληκτρολόγια-, οθόνες γεμάτες δαχτυλιές και ρούχα που κρέμονται ή πατιούνται, ακούγεται δίχως να κλείνει ποτέ μουσική τζαζ. Όταν όλα σταματούν και τίποτα δεν κινείται εκεί μέσα, μπορείς ν' ακούσεις τον Charles Mingus, τον Nat King Cole ή τον Miles Davis να γεμίζουν τυχαία τον χώρο με μελωδίες σε διαρκώς χαμηλή ένταση. Του έχει ξεμείνει αυτή η συνήθεια από τότε που μικρός έκανε τα πρώτα του μαθήματα στο σαξόφωνο. Κάτι είχαν πει στους γονείς του για «φυσικό ταλέντο» και τα σχετικά, αλλά εκείνος σε μια άρνηση της εφηβείας το παράτησε και αρκέστηκε μόνο ν' ακούει.

Είναι η ώρα που ο Κωνσταντίνος σηκώνει τα γυαλιά, κρεμά τα χέρια από την πολυθρόνα και γέρνει το κεφάλι. Στις πρώτες ανάσες, συνήθως αποκοιμιάται. Οι οθόνες μπαίνουν στο screen saver, στο κινητό ανάβει η ένδειξη για χαμηλή μπαταρία και οι ειδοποιήσεις για τα νέα μηνύματα χάνονται στην οθόνη λες και δεν υπήρξαν ποτέ τους.

Τίποτα δεν τον ξυπνά. Ο νεαρός φοιτητής ξέρει ότι όλα μπορούν να γίνουν και αύριο. Έτσι κι αλλιώς ποτέ κανείς δεν μπόρεσε να τον πιέσει για κάτι, εκτός από τη μανία του να συμβούν τα πράγματα όπως εκείνος το θέλει. Ακόμα και η «καληνύχτα» που του έστειλε το κορίτσι -αυτό το τελευταίο- μένει «μη αναγνωσμένη».

Το βράδυ αυτό, όμως, ήταν διαφορετικό. Φιλαράκια, γενέθλια κολλητού, χιόνι για όλους, κάτι καινούργια μικρούλια

«τιντεράκια» που τσίμπησαν τελευταία στιγμή και μετά το χάος του νου.

Πρώτη κλήση και η δόνηση χάνεται πάνω σε σκισμένα χαρτιά στην άκρη του γραφείου. Το κινητό επιμένει. Δεύτερη κλήση, τρίτη και ακόμα μία με τη συσκευή να τρέμει και να στριφογυρίζει σαν κατσαρίδα που την άφησες ανάποδα στάζοντάς της εντομοκτόνο.

«Ρε μπκ, τσεκ τι πζ με τον ιό! Απάντα μη σου γμσ τπτ».

Μη αναγνωσμένο και αυτό το μήνυμα. Και πάλι δόνηση και πάλι το ενοχλητικό έντομο πάνω στα χαρτιά.

Ξύπνησε, ώρες μετά, απ' τον θόρυβο της συσκευής όταν γλίστρησε στο πάτωμα. Έκανε πίσω την καρέκλα και τη μάζεψε. Δούλευε ακόμα.

Μήνυμα, μήνυμα, μήνυμα. Τέσσερα μη αναγνωσμένα.

«Τι θέλουν πάλι, γαμώτο μου;» παραμίλησε και σηκώθηκε. Όταν άνοιξε το ψυγείο η δόνηση ξεκίνησε. Απάντησε χωρίς να δει ποιος ήταν. Η δροσιά τον έκανε να κλείσει και πάλι τα μάτια. Το απολάμβανε.

«Μωρό μου; Έρχομαι εκεί τώρα! Σε θέλω πολύ!»

Κάτι της απάντησε αλλά δεν θυμόταν και πολλά. Το «παγωμένο» φως απ' την ανοιχτή πόρτα τον δυσκόλευε. Έκανε να πιάσει μια μπύρα, αλλά όλα ήταν άδεια. Ένα κομμάτι τυρί στην ανοιχτή συσκευασία, αναψυκτικά χωρίς καπάκι, δυο αβγά –το ένα ραγισμένο μέρες τώρα– και μια κρέμα χεριών. Ποια απ' όλες; σκέφτηκε και την έκλεισε με δύναμη.